

Kedves Testvérem!

Szeretettel köszöntöm karácsonyi körlelvünkkel. Ahogyan észrevehették a Testvérek, mostanában ritkábban találják postaládájukban a *Lutherrózsát*. Ennek viszonylag egyszerű okai vannak. Honlapunk <http://tata.lutheran.hu> igen jól betölti szerepét az információk továbbadásában, hála a Közegyházunknak, mely a szerveret fenntartja a mi honlapunk számára is. A másik ok „súlyosabb”... A Lutherrózsra egy-egy számának előállítására, még önköltségi áron is – pedig a nyomdai előkészítést, korrektúrát, gépeltést stb. mind társadalmi munkában, felajánlasként végezzük, – így is bizony súlyos tisztekre kerül, azaz mintegy 300Ft-ba kerül egy példány. Időnként akadnak nagylelkű támogatónk, akik erejükhez mérten támogatnak minket – Isten áldja meg őket! – de ebben az esztendőben sok nehézséggel kellett megküzdniük nekik is. Így eszünk azért továbbra is erőnkhez mérten megjelentetni a „lapot”, fenntartva eredeti szándékunkat, hogy újságunk ingyen juthasson el a Testvérekhez, s mindazokhoz, akik támogató szeretetükkel eddig is mellettünk álltak.

Itt is szeretném megköszönni Mindazoknak, akik rendszeres egyházfenntartási támogatásukkal lehetővé teszik, hogy gyülekezeti életünkben ne legyenek fennakadások.

Örömmel jelentem, hogy templomtoronyunk elkorhadt faszervezetének vasszerkezetes megerősítését *Túri Péter* testvérünk nagylelkű felajánlásának köszönhetően (minden költséget átvállal) jövőtől sikertől ideiglenesen, de teljes biztonságosan megoldanunk, s remélhetőleg a jövő esztendőben – közegyházi szakértők bevonásával – igyekszünk minimális karbantartást igénylő, esztétikai és funkcionális szempontoknak egyaránt megfelelő végleges megoldást keresni.

Köszönöm a Testvérek ebben az esztendőben is számos területen (finnek vendéglátása, szeretetvendégségek, templomtakarítások stb.) megmutatkozó segítő-készségét! Isten életet gazdagító áldása legyen felajánlásaikon!

Alkalmainkra szeretettel várom minden Testvéremet, s az érdeklőket. Ne felejtsék el 18. szemeszterünkbe lépő felnőttképzésünket a „Nika”-t, jöjünk és hívogassunk másokat is!

Önökre és Szeretteikre, imádságos, lelkipásztori szeretettel gondolva,

áldott, karácsonyi ünnepeket és új esztendőt

Jakab Balázs

Ünnepi alkalmaink

Szenteste (dec. 24. péntek) du. 3 óra

Gyermekek karácsonya

Karácsony ünnepe (szombat) de. 10 óra

Ünnepi istentisztelet (úrvacsorával)

Karácsony 2. napja (vasárnap) de. 10 óra

Óév este (dec. 31. péntek) du. 4 óra

Hálaadó istentisztelet

Újév (szombat) de. 10 óra

Ünnepi istentisztelet (úrvacsorával)

Esztendő 1. vasárnapja (Jan. 3.) de. 10 óra

Istentisztelet (úrvacsorával)

Vízkereszt ünnepe (Jan. 6. csütörtök) du. 6 óra

Nika (újév első alkalma) (Jan. 3. csütörtök) 6 óra

Erős vár a mi Istenünk

Evangélikusokat

keresek!

Kérem mindazokat, akik tudnak a környezetükben evangélikusokról, hogy címüket juttassák el hozzám! Együttműködésüket köszönöm – fm.

Adójának 1 %-val támogatása továbbra is iskoláinkat, szeretetotthonainkat, karitatív munkánkat! Barátainak, ismerőseinek, rokonainak figyelmét hívja fel szép céljainkra! *Keressen segítő társakat emberbaráti szolgálatainkhoz!*

Köszönjük!

NORDART
INNOVATÍV MEGOLDÁSOK A FÜTÉS VILÁGÁBAN
INNOVATÍV MEGOLDÁSOK A FÜTÉS VILÁGÁBAN

Gáz helyett fűtson norvég elektromos fűtőpanellel!

www.nordart.hu

Áldott karácsonyt, s eredményekben gazdag új esztendőt kívánunk! – Rágal Balázs

Köszönetnyilvánítás

A Tatai Evangélikus Kistemplomért Alapítvány Kuratóriuma ezúton mond köszönetet minden adományozójának 1%-os felajánlásaiért. A 2009-es esztendőben befolyt

330.310 Ft-ot

a torony faszervezetének tavasszal esedékes javítására fordítjuk. A Tatai Evangélikus Kistemplomért Alapítvány pénzforgalmi bankszámlájára továbbra is várjuk adakozó testvéreink, s mindazok jószívu adományát, akik céljainkat támogatásra méltónak ítélik!

Alapítvány kuratóriuma

Tatai Evangélikus Kistemplomért Alapítvány

63200119-14926316

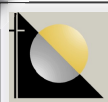
Evangélikus

Egyházközség Tata

63200119-14926282

számu bankszámlája, ahová az egyházfenntartói járulékokat, s egyéb adományokat lehet fizetni.

Isten áldása legyen az adományozón, s a

LIBITINA Kft.
Tata, Stranszky u. 16.
34-487-847

WEBER-TERRANOVA

MÁRKAKERESKEDÉS

Hőszigetelő alapvakolatok, csemperagasztó rendszerek

2890 TATA, Környei u. 6.

34/380-732

20/2300-272

Bethesda Bt.

Dr. Nagy Erzsébet

belgyógyász szakorvos, hagyományos kínai orvos pszichoterapeuta

TATA, VÁRALJA U. 2.

Tel. 34/487-834

Csak előzetes bejelentkezés alapján!

Lutherrózsza

A Tatai Evangélikus Egyházközség hírlevele, amely az információáramlást és a lelkiéletet kívánja segíteni. Alapítva Úrnk 1992. esztendőének adventjében. Megjelentésként negyven. Ingósenen kapjuk a gyülekezet tagjai, Tatai városkörnyezetének evangélikusságai és az érdeklődők. Kiadó/Szerkesztő: *Prímor Márta* tatai evangélikus lelkész. T.: 34-487-834. Készült: 199 példányban. Dátum: 2009.01.01. E-mail: frankom@online.hu Virtuális újságunk elérhetősége: <http://tata.lutheran.hu>

Jaj azoknak, akik házat házhoz ragasztanak, és mezőt mező mellé szereznek, míg hely sem marad másnak,

Ézs 5,8ab.

“Válságban van a világ...”

Ennél banálisabb mondatot talán nem is mondhat manapság senki! Ez a válság azonban elsősorban nem gazdasági eredetű, hanem lelki. A világ felelős vezetői tárgyalnak és újabb konferenciákat szerveznek, de úgy néz ki, hogy mindenki a másiktól várja az önfegyelmet a széndioxid-kibocsátásban, a természetvédelemben, a demokrácia gyakorlásában... Valahogyan senki sem akar vesztesen kikerülni ezekből a világméretű tanácskozásokból (gyaníthatóan a háttérben súlyos profit-érdekek húzódnak). *S ha pénzről van szó, kit érdekel itt a Föld jövője?* Az ember ördögi természetű, hogy az utolsó lélegzetvételéig eszelősen szorongatja majd a pénzt, pedig az értékesnek hitt papírosokat egykettőre továbbfújhatja egy szuper-tornádó azok kezéből is, akik a pénz-hatalomban bíztak...

Akiknek pénzüik, hatalmuk van, de nem tesznek semmit – legfeljebb “a fölöslegükből, maguk előtt kiirtólva adakoznak – azért, hogy igazságosabb, hogy jobb legyen a világ, hogy tiszta energiához jussan az emberiség, azok abban reménykednek, hogy a világ továbbra is abban a kerékvágásban halad, amiben eddig. Pedig nem fog... Napenergia, szélenergia – már ezekből is többeszeresét lehetne előállítani a világ teljes energia-szükségletének. Ehelyett mindenki a maga lobbiját egyengeti: ki az atomét, ki a biodizelét... (Ez utóbbi is micsoda örület! Százmilliók éheznek, s kenyérrel való helyett dízelolajnak-valót termelnek a földeken... S ezt még helyénvalónak is tartják!)

Persze ne legyünk naivak! Az emberiség többezeréves történelme mindvégig egymás kizsárolásáról, leigázásáról, kihasználásáról szölt – most miért változna ez meg egy-két év alatt? S tényleg, mi kell hogy történjen ahhoz, hogy végre rádöbbenjen az ember: “egy vérből teremtetett”? Egy világméretű katasztrófa? Amilyen bűnös, öntörvényű, makacs és kapzsi az ember, még ez sem billentené ki se hatalomvágyából, se birtoklási ösztöneinek kötöttségéből. Jakab apostol tanításából azonban megtanultuk:

Aki tehetné a jót, de nem teszi – bűne az annak...

...azaz elválasztja magát az Istentől. De nemcsak Tőle, a közösségtől is eltávolodik, amibe teremtetett. Isten amikor bölcsen megalkotta a világot, bizonyára alaposan megfontolta, milyen törvények tartsák azt egybe, s nem ‘elhamarkodottan’ formálta a világminőségét olyanra, amilyenre... A teremtetéstörténetben is azt olvashatjuk, hogy az ÚRIsten azt mondta művére: “Íme igen jó!” Akkor miért is változtatná meg törvényeit? Mert jobbat talált volna ki azóta? Aligha... Ha oktan teremténe pusztulásba sodorja önmagát, akkor az nem az Isten bűne lesz, csakis az emberé, s míg Istennek hatalma van arra, hogy “új eget, s új földet teremten” – eladdig nekünk csak ez az egy Földünk van...

Tetszik vagy sem, nemcsak élménytársadalomban élünk, de a gazdaságunk is élmény-gazdaság. Ugyanis nem kifogástalanul működő technológiát – keserű tapasztalat, hogy a modern ‘díjaznos’ kevesebb ideig bírja mint a régi funkció-orientált – hanem az áruhoz hozzárendelt érzéseket adják el nekünk, mi pedig készséggel vevők vagyunk rá! Jóllehet néhány hónapja még azt sem tudtuk az adott dologról, hogy létezik-e egyáltalán, s idővel “azon kapjuk magunkat”, hogy a reklámok szította lelkesedésünkkel mi is izgatottan keressük-kutatjuk a birtokolni

kívánt árucikket... Nos, a ‘történet’ régi, csak a díszletek változtak...

Karácsony van...

Már hetek óta csokoládémikulások büszke serege figyelmeztetett minket a polcokról: *Vigyázz, jön a karácsony!* Akarjuk vagy sem, megkezdődött a szervezett, össznépi decemberi élményvadászat ideje, melynek – valjuk meg őszintén, olykor-olykor mi is hatása alá kerülünk... A jól kifundált, huncut eladói dramaturgiával hegyekbe-rakott áruk pszichológiai hatását kikerülni ugyanis csak keveseknek sikerül. Akik magasabb tudatossággal élnek életüket, még azok is többnyire csak akkor veszik észre, hogy “behúzták őket a csöbe”, amikor a vásárlói hatásmechanizmus már az ő lelkiükben is sikerrel munkálkodott, s valami különös erő sorba állította őket, hogy aztán vásárlóerejükkel némán áldozzanak a bevásárlócentrumok kasszáitárainál.

Az ember ősi vágya a szerzésre minden “fejlett” kultúrában megtalálható, így már Ézsaiás próféta is pellengérré állítja azokat, akik *“házat házhoz ragasztanak, és mezőt mező mellé szereznek”*. De minek is? Minek is halmoz az egyik, míg a másiknak hely sem marad? Úgy néz ki, hogy a “Leben und leben lassen” életfilozófiája valójában sohasem “működött” rendesen, a véges földi kincsek igazságos elosztása mindig mítosz volt csupán.

Birtokolni valamit jó érzés, de aki csak a szerzésben leli örömét, azaz mindig csak kapni akar, az semmit nem fogott fel az élet értelméből. Az élet ugyanis adás és kapás, áldozathozatal és elfogadás. Az élet Isten által rendelt kooperáció, nemcsak emberekkel, a természettel (amit jelen pillanatban is esztelenül kizsákmányolunk!) de magával Istennel is... Mert Ő egyseget – nem vásárlói lázban égők táborát –, hanem szeretettel egymásért felelősséget hordozók egységét kívánja látni...

Gyülekezetünk Vezetősége nevében áldott karácsonyi ünneplést és Isten kegyelmében gazdag új esztendőt kívánunk!

1265...

...válogatás az elmúlt két hónap reggeli áhítataiból

1265 – ennyi azoknak a 35-40-sorosaimnak száma, melyeket csak „netpercesek”-nek hívok. Növumukat az internet jellegéből fakadó, „klikkfrissességük” adják – hiszen kora reggel írom őket –, egyházi ünnepnapok kivételével minden munkanap, több mint négy éve, önkéntes netbéli szolgálatként. Istenadta minden napunk reggelén, ha rácsodálkozhatunk az Élet felfoghatatlan nagyságára, emberlétünk legkiváltságosabb pillanatait élhetjük át! Ezen csendes percek nemcsak életminőséget munkálnak, de meghatározzák napi ritmusunkat, hozzáállásunkat emberekhez és tárgyakhoz, de még elvégzendő munkánk sikere is nagymértékben függ ettől...

Isten soha senki sem látta...

Jn 1,18a

Ennek ellenére újra és újra 'neki-szabad' az ember, hogy elképzelje az *Elképzelhetlent*. Hiába minden elvonatkoztatás – legyen az művészi vagy naivisztikus – mindegyik csak próbálkozás. Éppen ezért Isten-elgondolásainkban nem az eredmény a lényeges, hanem az őszinteség, amit a kiabrázolás közvetít. Ez az érzés 'befogható' számunkra, az Isten pedig megmarad örök, megfelfoghatatlan titokban.

Az egyháztörténet – benne a keresztény lelkiség történetével – azonban jelesül mutatja, hogy minden korban akadtak jónéhányan, akik úgy viselkedtek, mintha látták volna az Istent. Ma is vannak olyanok – közösségek élén, szószéken állók között(!) is –, akik olyan magabiztosan nyilatkoznak/nyilatkoztat(!)nak ki Istenről, mintha, egy kiló krumpliról beszélnének. Jellemző módon az effajta "isten-ismeretet" közlő ember tekintélyelvű, mely alapállás a párbeszédre való készség hiányával párosul. Az élet kérdéseire

„kilog az Isten lába” – mert a véges soha nem foghatja be a Végtelet... Isten mindigig titok marad, az ember pedig ember.

URam! Köszönöm, hogy érezhetlek Téged szeretetben, s a világba teremtet csodáidat szemlélve, hitben élve dicsérhetlek Téged! Ámen

A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

1Jn 2,17

Az idő múlását leginkább emberi kapcsolatainkban tapasztaljuk... Minden egyes új nap kicsit másképpen láttatja meg velünk ugyanazt: barátunkat és barátónkat, társunkat vagy éppen szüleinket. Folyamatosan változnak – ahogy manapság sokszor és helytelenül, de közhelyesen jól érthetően mondani szoktuk – a prioritások. A tartós kapcsolat, vagy éppen annak hiánya; gyermekünk betegsége vagy önfejlődése; a nem várt tragédia fájdalma, bizony egyik pillanatról a másikra képesek átirni az addigi fontossági sorrendünket! Ilyenkor érezzük át igazán: minden múlandó.

A múlandóságban az egyik legfájdalmasabb, hogy a múltat nem lehet átirni. Ha a mesebeli jótündér a valóságban is képes lenne teljesíteni a három kívánságunkat, bizonyhal sokan becsérélnék a hármat egyre: csakhogy a múltat újra-hírhassák! Hála Istennek, ez így nem működik! (Ezért okulhatunk hibáinkból, s bölcsülhetünk.) Lehet méltatlankodnunk, de egyszeri és megismételhetetlen életünk rajztáblájához nem kaptunk radírt, amit rajzolunk vagy festünk rá, az lesz rajta. Az idő egy kissé ugyan halványítja rajta a maszatolások, a pacákat, de azért jól kivethető, áruklodóan és/vagy terhelően mindig ott maradnak az éktelenkedő foltok.

Minden múlandó. A fiatalság és a szépség, az erő és a sikerek. Jó, hogy azt sem tud(hat)juk, hol van életünk közepe, de ettől a tény tény marad: egy bi-

zonyos ponttól már nem befelé, hanem kifelé haladunk belőle. A hitét felelősséggel és őszintén élő ember ettől mégsem esik kétségbe, sokkal inkább alkalom ez számára a hálaadásra – minden örömről, s minden bánatáról is – bár azt, hogy a rosszat is megköszönjük Teremtőnknek, a "világ embere" sosem ért(het) meg...

Minden elmúlik egyszer, még az oltahatatlannal nagy szerelem is... mert az is csak a halálra tart! Ezért nincs semmi itt a Földön, ami örök, csakis egyedül az ÚR Istent. Aki cselekszi az Ő szeretet-akaratát, az sejteve átélhet csodálatos pillanatokat, melyek az Isten-adta élet szépségéről szólnak. Arról, hogy 'szeretni' és 'szeretve lenni' csakis közösségben lehetséges, s hogy a teljes életünkhöz hozzátartozik nemcsak testünk békessége, de a lelkünk fenntől jövő megelégtettsége is...

Istenem! Add, hogy felfedezzem szereteted mindenben, ami múlandó, s halál tudjak adni örökkévalóságod megtapasztalt csodájáért! Ámen

Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volna, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.

Jel 3,15-16

Modern világunkban egyre nagyobb a jelentősége annak, hogy manapság nincs jelentősége semminek. Az emberek általános közérzetét ugyanis irritálja a közömbösség! De miért is bosszant ez a nem-törődöm-állapot? Elsősorban azért, mert időben létezzünk – ez az egy dolog, ami pótolhatatlan(!) –, s gondjainkra megoldást várunk –, de ha a döntések – a tőlünk függetlenek és a tőlünk függetlenek(!) – indokolatlanul elhalasztódnak... akkor ez nagyon tudja idegesíteni az embert. Amikor már nem fontos a döntés, akkor a lélek a legelsőbb állapotba kerül: nemcsak megbetegegett, de a lélekhalálhoz vezető rövid ösvényre is rálépett... Ennél csak egy tragikusabb állapot van: amikor nem az

egyen, hanem a közösség közömbös.

Azt gondolhatnánk, hogy a szeretet ellentéte a gonoszság, pedig nem az, hanem a közömbösség. A gonoszság ugyanis kirajzolódik előttünk, jól látható, tapasztalható az ártó szándék, s ebbéli "megfoghatóságban", stratégiát is tudunk készíteni. De mit tudunk tenni az arctalan közöny ellen? Nem sok mindent, hiszen éppen az nincs meg ilyenkor, ami a változást hozhatná: a párbeszédre való hajlam...

Aki közömbös, az már mindenkit és mindent elengedett... Az ilyen embernek már nincs semmiféle motivációja, nem lelkesíti se ember se Isten. Az ilyen ember "langyos". Se ide, se oda... Teremtő URunk márpedig úgy alakította életünket, hogy abban jelentősége legyen a döntésnek. Világot megváltani nem tudunk, de teljes a szabadságunk a döntésre! Istenre vagy a múlandóra bízunk, ez egyedül rajtunk áll. Ahogyan Lutherünk mondja: "Hogy melyik lóra ülsz, az Isten lovára vagy az ördögére, az a te döntésed. Amelyikre ráültél, az elvisz téged oda, ahol a gazdádja van."

Az igazi pokol azonban nem a rossz döntés – ez talán csak az előszobája –, hanem a döntésnélküliség. Jézus Urunk "alászallt még a poklokra" is, hogy ott is hirdesse a szabadulást – mert gyáníthatóan a JólIstennek még a poklok is van megoldása (ezen régóta vitatkoznak a teológusok!) –, de, aki nem látja be, hogy az Isten az Élet maga, döntésnélküliségében örökre elkárhozik...

URam! Add, hogy mindig érezhessem vonzásodat, s ne váljak közömbössé akaratom iránt! Ámen

Ti se kérdeztétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalanodjatok. Mert mindezeket a világ pogányai kérdezték. A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre. Inkább keressétek az ő országát, és ráadásul ezek is megadotnak nektek.

Lk 12,29-30 és 31

Egyszisztencia... Különös csengése van ennek a szónak a mai magyar valóságban. Soha ennyi időt nem töltöttek fiataljaink iskolapadokban – és arányait nézve soha nem volt ennyi reménység nélküli "életkezdő" fiatal fel-

nőttünk. Diplomás munkanélküliek száma százazret meghaladó, s aki munkahelyet keres – visszajön a régi világ? – támogatót is keresni kénytelen. Aki még nem élte át a mellőzöttség kínját, az nem is tudja igazán elképzelni mifele nyomorúság ez. Az egzisztenciális szorítások közepette nem feltenni a kérdést: "No de akkor mit eszünk, hol hajtjuk fejünket álomra, hol van/legyen az otthonunk?" – egyszerűen oktalanság.

Nemcsak a "pogányok" – ezt a szót is át kellene értelmezni, meg kellene vizsgálni a kommunikációs érvényességét, nemkülönben hasznosságát, hiszen manapság ez alatt többnyire az 'istentelent' értik, régen pedig a nem-keresztényeket, a másvallásúakat jelölté – de minden, a jövőről felelősen gondolkodó ember kérdése ez! A fiókák neveléséhez ugyanis fészkekre (sőt fészekmelegre is!) szükség van. Nem csoda, ha egyre kevesebben éreznek bátorságot a családalapításhoz; a jövőtől való félelem ugyanis minden kezdeményezőközséget megfojt.

Márpedig a jövő materiális garanciáját a mában kell megteremteni, ti. ha ma nem vetünk, akkor holnap nem aratunk! (A kenyérkérés nem véletlenül a megkísértéstörténet első kísértése.) Modern korunk egyre égetőbb kérdése nem az, hogy vessünk-e vagy sem, hanem az, hogy: mit? Míg egyesekben fel sem merül a kérdés "Szabad-e génmamulált monokultúrával lehangolni a természetet?" – eladdig mások minden erejüket latba vetik, hogy megőrizzék a "biodiverzitást", azaz a (meg)teremtett (élővilág) sokszínűségét...

A Mester nem a felelős gondolkodás ellen szól – a mennyei Atyánk jól tudja, hogy szükségünk van mindarra, ami az élet fenntartásához, normális menetéhez elengedhetetlen. Amire Jézus újra felhívja a figyelmet: "Emiatt ne aggódjatok!" Ne öljétek meg a most istenes pillanatát azzal a feltételezéssel, hogy "Na de mi lesz, ha holnap nem törődik velünk a Gondviselő?". Ahogyan Jézus szombatnapon is gyógyít úgy a Mennyei Atyánkban is éjjel-nappal gondja van ránk... Ő álmunkban is gondot visel rólunk! Ha nem így lenne, akkor nem is élnénk. Felismerni, hogy létem biztosítéka az Isten maga, a világgal és önmagam képességeivel való megbékélésem kezdete, a harmónikus, boldog élet felé vezető út kegyelemből megtett első lépése...

URam! Te látod, hogy mennyit gondolokdunk a holnapról. Add, hogy ne győzzön le minket a jövőtől való félelem, hanem Gondviselő Jóságod által hitünk győzedelmeskedjék aggodalmaskodó gondolatainkról! Ámen